

Мрія про молитву

Микола Руденко

Коли понад вишками грім прогримить,
А з лісу запахне неприбране сіно —
Я Бога благаю: дозволь хоч на мить
Побачити рідну Вкраїну.

Дітей, що уранці до школи біжать;
Зерно, що хрустить на млиновому жорні;
Багаті жнива і скупі сіножать,
В городах кущі помідорні.

Вже стріх не побачу — є шиферний дах.
І стіни із цегли, і добрі ворота...
Чому ж так незатишно в наших садах?
Чому на обличчях скорбота?

Хоч є холодильник чи навіть авто,
Та в хаті неначе дожовують сварку.
Чому?..
Нам того не пояснить ніхто —
Лише запропонують чарку.

Відмовлюсь від чарки і вийду на лан —
Душа вимагає молитви і посту.
Засвітиться в небі прозорий туман —
І з нього сформується постать.

Породження Руського моря —
Жона.
Для котрої я обернусь на росинку.
Коралі з планет одягнула вона,
З Чумацького Шляху — косинку.

Волосся за хмарами, боса нога
Торкає покривджене танками поле.
Від болю земного вона знемага,
Дитя пригортаючи голе.

Вслухаюсь у власного серця биття,
Пітного кашкета у пальцях тримаю.
О Нене! Візьми моє вбоге життя —
А більше нічого не маю.